Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1884. 34te Aargang.

Den 54de Halvaarskonference.

Den 54de Halvaarskonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, afholdtes i det store Tabernakel i Salt Lake City den 4de Oktober 1884.

Der var tilstede paa Forhøjningen: John Taylor og George Q. Cannon af det første Præsidentskab, og Apostlerne Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Albert Carrington, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, George Teasdale, Heber J. Grant og John W. Taylor; Daniel H. Wells, Raagiver til de Tolv; John Smith, Patriark for Kirken; af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve: Horace S. Eldredge, Abram H. Cannon og Seymour B. Young; af det præsiderende Bispedømme: William B. Preston og Robert T. Burton; mange af Stavspræsidenterne, Biskopperne og Ældsterne fra Utah og de omliggende Stater og Territorier.

Præsident John Taylor bad Forsamlingen skjænke sin Opmærksomhed til hvad, der skulde forhandles. Konferencemødet aabnedes med at synge: »Hail to the brightness of Zions glad morning« og Bøn af Apostlen Franklin D. Richards, hvorefter Sangen: »Softly beams the sacred dawning« blev afsungen.

Præsident John Taylor:

Vi have forsamlet os i Dag for at overvære vor halvaarlige Konference og for at forhandle de forskjellige Slags Forretninger, som ville blive os forelagte, og som ere forbundne med Guds Riges Interesser paa Jorden. Vi have for mange Aar forsamlet os i denne Hensigt, og i Almindelighed have vi ved saadanne Lejligheder glædet os storligen. I det vi forsamle os for at høre og tale og for at fremlægge Lærdomme, Principer og Forretninger, sømmer det sig for os at takke Gud, den evige Fader, og anraabe ham om hans Vejledning og om hans Velsignelse over Alt, vi foretage os. Vi indtage en særegen Stilling blandt Nationerne og overfor denne Nation. Vi burde bestræbe os for at fatte vort Slægtskabsforhold til vor himmelske Fader, og til Jesus, Mægleren for den nye Pagt og de himmelske Fornuftvæsener og forstaa vort Forhold til hverandre og Guds Rige paa Jorden samt de Pligter, der paahvile os i Forbindelse med Kirken, denne Nation og alle andre Nationer, for hvem vi have et Budskab at forkynde. Vi skulle ogsaa bestræbe os for at kjende alle Livets Pligter. Folket har forsamlet sig her fra alle Staverne. Folkets Repræsen-

tanter burde altid være nærværende ved disse Lejligheder, i Særdeleshed Stavspræsidenterne, Biskopperne og Raadgiverne, Højraadsmedlemmerne og Kirkens Embedsmænd i Almindelighed, og af disse Mænd kunne da Zions Folk blive belærte med Hensyn til de ledende Principer, som ved disse Lejligheder udvikles.

Paa Grund af det umilde Vejr er der ikke Mange nærværende; alligevel ere de Ældre godt repræsenterede; det formodes, at de Unge ere forblevne hjemme for at drage Omsorg for sig selv. Naar de blive ældre ville de sandsynligvis faa bedre Forstand. Vi leve paa en forunderlig Tid, og de Helliges Stilling er ogsaa besynderlig. Dette er Tidens Fyldes Husholdning, da Alt i Himlen og paa Jorden skal samles til Et. Saliggjørelsens Principer ere blevne og ville fremdeles blive lærte paa en tydeligere Maade end i nogen anden Husholdning. Herren har begyndt den med at aabne Himlene. Han samler sig et Folk, for hvem han aabenbarer Ting, der have været skjulte fra Begyndelsen. Alle hans Forjættelser baade med Hensyn til de Levende og Døde ville blive opfyldte. Blandt vore Pligter indbefattes alle Omstændigheder forbundne med Menneskets forbigangne, nærværende og tilkommende Liv. Gud har storligen velsignet os i vore Settlementer og vedbliver Aar efter Aar at give os Fremgang, og vi føle til at fryde os i Israels Gud.

Der er i Verden og især i denne Nation et stort Had imod os som et Folk, og vi maa udholde Forfølgelse og Forhaanelse. Løgne ere satte i Omløb for at skade os; dog gjør dette kun liden Forskjel; vi vide, paa hvem vi tro, og at Gud har begyndt at fuldbyrde sine Hensigter i disse sidste Dage, og at ingen Magt kan standse hans Værk. Hvad det angaar andre Folk og deres Forestillinger, komme de os kun lidet ved. Om end de søge at tilsidesætte Konstitutionen og bringe os i Trældom, saa har Gud dog opretholdt vor Frihed, og om vi gjøre hvad Ret er, vil han fremdeles gjøre det. Vi ere blevne befalede at prædike Evangeliet. Dette have vi gjort, og som en Følge deraf ere Tusinder, inspirerede af Frygt for Gud, samlede her. Herren har velsignet os i vor Indsamling, i vore Huse, Haver, Marker, Hjorder, og i vore Hænders Gjerning. Skjønt nogle af vore Settlementer have lidt paa Grund af Oversvømmelse, har Høsten dog i det Hele taget været god, og vore Lader ere fulde til Overflod. Guds Naade har været udvist imod os. I Almindelighed er dette Folk besjælet med det Ønske, at handle som den Allerhøjestes Hellige. Vi ere taknemmelige til Himlens Gud for hans Naade. Undertiden klages der paa, at, skjønt Brødrene have megen Sæd, staar den dog i saa lave Priser, at Mange komme herved i Pengeforlegenhed; men maaske kunne vi blive værre stillede end at have Overflødighed af Hvede, Kvæg, Faar og andre Ting. Der findes Tusinder lykkelige Hjem og Familier med lige saa gode Udsigter, som noget andet eksisterende Folk have. Jesus sagde, at hans Disciple skulde kjendes paa den Kjærlighed, som de havde for hverandre. Dette kan anvendes paa de Hellige nu. Medens Stridigheder findes andre Steder, ere vi fri for dem; thi Herren har lært os en bedre Vej. Der var en Tid, da vi ikke ejede Meget, som kunde gjøre os noget Bryderi. Taleren tillige med Andre havde aflagt et Besøg i de nordre Settlementer, paa hvilken Tur de havde rejst et Tusinde engelske Mile. De havde fundet Tilstanden der meget tilfredsstillende, og en lignende Beretning høres

fra Syden. Det haabes, at Folket vil bevare sig i Renhed, virke tilsammen for at opbygge Zion, lære sine Børn Livets Principer, og fortsætte sit Arbejde, indtil Guds Villie sker paa Jorden, som den sker i Himlen. Præsident Taylor sluttede med at udtale sin Glæde over at mødes med Guds Folk og at ønske Guds Velsignelse over Konferencen.

Apostel Wilford Woodruff:

Det er en Trøst at vide, at vi ere delagtiggjorte i Guds Værk, at vi leve paa denne Tid, da det evige Præstedømme er givet til Menneskene, og Kristi Kirke er organiseret paa Jorden. Vi burde være taknemmelige for de Privilegier, vi nyde i Forbindelse dermed. I hvilken som helst Tidsalder har der sammenligningsvis kun været Faa, rede til at annamme Jesu Kristi Vidnesbyrd og hans Evangelium. Det er en snæver Vej at vandre paa, og vi have lært, at Ingen kan leve gudeligen i Kristo Jesu uden at lide Forfølgelse. Der har aldrig været mere upopulære Lærdomme blandt Menneskene end dem, som indeholdes i Evangeliet. Der forløb næsten atten hundrede Aar, efter at Kristus oprettede sin fordums Kirke, uden at Nogen havde Privilegiet at beskue en retmæssig bemyndiget Guds Tjeners Ansigt; dog er denne Myndighed bleven gjenoprettet, og den Befaling givet at gaa ud for at beskjære Vingaarden for sidste Gang. Vi indtage en Stilling forskjellig fra ethvert andet Folk, til hvem der nogensinde gaves en Husholdning. Enhver af disse, som før har bestaaet, er bleven opløst og dreven fra Jorden paa Grund af den Magt, som Satan havde over Menskenes Hjærter; men denne Husholdning kan ikke blive borttaget. Et Løfte er bleven givet, at den skal bestaa, indtil den Allerhøjestes Hensigter med Hensyn til Jorden og dens Indbyggere ere blevne fuldbyrdede.

Vi ere af Gud beskikkede til at bygge Templer, indgaa deri og forløse vore Døde. Dette synes at være et særegent Træk i dette Værk, eller i det mindste for saa vidt dets Udstrækning angaar. Vi have havt megen Erfaring i at organisere Præstedømmet i alle dets Forgreninger. Vi have de forskjellige Kvorummer i deres Orden, og Brødrene burde ofte møde sammen i de særskilte Organisationer for at belære hverandre om deres Kalds Pligter. Alle Mennesker burde i deres forskjellige Stillinger bruge deres Tid og Talenter saaledes, at Guds Kraft kan forøges i dem. Visdomsordet burde efterkommes. Guds Aand vil ikke bo i vanhellige Templer. Paa os hviler Ansvaret for at forkynde Evangeliet først for Hedningerne og siden for Israels Hus. Vi have gaaet ud til ethvert Folk, hvor en Lejlighed kunde faaes for Indførelsen af Evangeliet, og vore Bestræbelser i denne Retning maa ikke ophøre. Der er f. Eks. Lamaniterne, som ere et faldent og nedværdiget Folkeslag. Gud har givet os Kundskab om deres Forfædres Historie. Vi have søgt at lære dem at afholde sig fra at udgyde deres Medmenneskers Blod, og disse Instruktioner have havt en god Indflydelse paa dem. Det er vor Pligt at undervise dem baade med Forskrift og Eksempel. Efter at Hedningerne have fuldstændigt forkastet Evangeliet, vil det blive givet til Jøderne. Hvor længe det vil vare, før dette vil ske, vides ikke. Som Præsident Taylor sagde, Gud har storligen velsignet os, og vi burde hellige Alt, vi eje, til Herren. Vi ere alle paa Missioner her paa Jorden, og vi have ingen anden lovlig Forretning end den at opbygge Guds Rige, angaaende hvis herlige Fremtid vi have ingen Tvivl, da

det i Følge Profeternes Forudsigelser vil sejre og bestaa for evigt. Taleren dvælede paa Menneskets frie Villie og Guds Forjættelser til de Trofaste.

Koret sang: »Now let us rejoice«. Taksigelse af Apostel Lorenzo Snow.

Lørdag Eftermiddag.

Sangen »O, awake! my slumbering minstrel«, blev sungen, Bøn af Apostel Brigham Young, og Koret sang: »We are not ashamed to own our Lord«.

Apostel Lorenzo Snow

talede derpaa til Konferencen. Han læste et Stykke i Pagtens Bog, der begynder paa Side 100, hvori omtales Faste og Bøn eller Glæde og Bøn, og visse Velsignelser af Jordens Fylde loves de Hellige paa Betingelse af Lydighed. Han læste ogsaa et Stykke i samme Bog paa Side 87 hvori der forkyndes, at Enhver, som ikke vil gribe til Sværdet mod sin Næste maa fly til Zion for Sikkerheds Skyld og beskriver en Indsamling dertil af Folk fra alle Nationer. Han anførte et Stykke af en Salme: »Hushed be the accents of sorrow and mourning« og sagde: Vi kunne blive velsignede i Eftermiddag, som vi ere blevne ved alle lignende Lejligheder; det er nødvendigt at vort Hjærte fyldes med Tro og Bøn, saa at vi kunne besjæles af den Aand, der tager af det, som hører Gud til, og gjør det klart og tydeligt. Herren har i enhver Husholdning fremvist specielle Velsignelser, som han havde til Hensigt at meddele det Folk, til hvem Aabenbaringerne bleve givne. Alt, hvad der var fornødent til at erholde disse Velsignelser, var Lydighed til de Betingelser, hvorpaa Annammelse af dem hvilede. Modstand kunde ikke forhindre, at de forjættede Velsignelser bleve givne, ejheller noget Andet undtagen at det Folk, der havde erholdt disse Forjættelser, forsømte at adlyde Lovene, hvorpaa de vare betingede. Israels Børns Erfaring i Ægypten belyser denne Sandhed. Herren forjættede dem Frihed, og uagtet alle de Kræfter, der anvendtes imod Fuldbyrdelsen af denne deres Befrielse, føjede Gud dog Omstændighederne saaledes, at den erholdtes. Saaledes var det ogsaa i Frelserens Dage, da han oprettede Kirken. Han gav sine Disciple visse Befalinger, hvis Adlydelse vilde i Følge Forjættelsen medføre særlige Velsignelser. Der var Modstand af al Slags for at forhindre Opfyldelsen af Guds Forjættelser; men Velsignelserne fulgte, naar som helst de fornødne Betingelser bleve opfyldte. Paa den Tid fraraadede Gamaliel Folket at modstaa Disciplene, for at de ikke skulde befindes at stride imod Gud; thi dersom Værket ikke var af guddommelig Oprindelse, vilde det falde, hvorimod om det var, kunde det ikke forstyrres. Dette var et udmærket Raad og indbefattede et sandt Princip.

Der var en Tid i denne Kirkes Tilværen, da det syntes, som om kun Hungersnød stirrede de Sidste Dages Hellige i Ansigtet; men de havde for Øje de Forjættelser, som indeholdtes i Anførelserne, jeg har gjort, og Herrens Forjættelser sloge aldrig fejl. Mange af de Hellige i Europa have været i de mest trykkende Omstændigheder uden at have den mindste jordiske Udsigt til deres Udfrielse; men Herrens Forjættelser vare, at de skulde blive indsamlede til Zion, hvor de vilde blive velsignede, og hvor forunderligt ere disse Forjættelser blevne opfyldte! Alt dette er sket ved den Almægtiges Kraft. Det kunde ikke ske ved Menneskets egen Kraft. Dette er ikke det Vigtigste, Gud har udrettet. Vi vare i aandelig Trældom, førend Guds Tjenere kom til os; vi kjendte ikke vort Slægtskab til den Almægtige, ejheller

vor jordiske Missions Beskaffenhed. Vort Sind er bleven oplyst med Hensyn til det Himmelske. Ved Lydighed erholdt vi den Helligaand, og den gav os en Forsikring om det af os annammede Budskabs guddommelige Beskaffenhed. Vi følte os forvissede om, at Ordinancernes Administration, som vi erholdt under Ældsternes Hænder, havde erholdt guddommelig Anerkjendelse. Vi grundfæstedes paa Aabenbaringsklippen, idet enhver Mand og Kvinde erholdt for sig selv Kundskab om Lærdommens Sandhed. Maaske ville denne Nation og andre Nationer anstrænge sig for at ødelægge denne Kirke. En Gamaliel kunde nu fremstaa og med god Grund give det sammme Raad, som han gav fordum. Vi se, at Gud har opfyldt de Forjættelser, han gav os, og vor Tro strækker sig ind i Evighederne og indeholder Forvisningen om en herlig og evig Gjenforening af dem, som her i Livet have knyttet de helligste Slægtskabsbaand.

Vi behøve ikke at nære nogen Frygt med Hensyn til vor Fremtid; men det vilde være godt for Nationerne at vogte sig for at stride imod dette Værk. Alle Forsøg af denne Slags ere hidtil mislykkede. Et Forsøg blev gjort paa at standse vor Emigration fra andre Lande, men ogsaa det mislykkedes paa en mærkelig Maade. Forsøg ere blevne gjorte paa at standse de Sidste Dages Helliges Formerelse paa andre Maader; men ingen Magt paa Jorden kan faa dette til at lykkes, og Skarer af intelligente Børn ville vedblive at pryde vore Hjem og Forsamlinger.

Apostel Erastus Snow

sagde, at han havde i de sidste fem Uger besøgt de Hellige i Stavene i Utah, Colorado og Arizona. I Almindelighed nyder Folket der Fred, og ere i en sund og fremadskridende Tilstand; de bo tilsammen i Enighed og Kjærlighed, uden at Noget forstyrrer deres Fred, naar undtages den Skade, som Flodernes Oversvømmelse har gjort i San Juan Distriktet og en Del Forfølgelse paaført de Hellige af ryggesløse Mennesker i Apache County. Denne Forfølgelse var iværksat paa Grund af politiske Hensyn. Den vil have til Følge, at de Retskafne blive fastere grundede i Troen paa Evangeliet, og at de blive skilte ved dem, som ikke ere trofaste. Mange Fremskridt ere gjorte i Syden, og selve Klimatet synes at have formildnet sig. Der er mange gode Steder for Nybyggere at begynde paa, og Land kan erholdes paa billige Vilkaar. Sæd, Grønt og Frugt af en udmærket Kvalitet avles i Overflødighed. I Byen Woodruff behøves der især mere Hjælp. Klimatet er uovertræffeligt. I St. Joseph gjør den forenede Orden Fremgang i Følge Husholdningssystemet.

Taleren gav mange interessante Enkeltheder om Landet, der bebygges af de Hellige i de fjærntliggende Settlementer, men da et kort Uddrag deraf ikke vilde give et rigtigt Begreb om den Del af hans Tale, vil den blive trykt ordret i »Deseret News«.

Dernæst omtalede han den Modstand, de Hellige møde. Det er mærkværdigt, at en Klasse af den menneskelige Slægt angriber den anden, ligesom Ulvene Lammene. Evangeliets Aand gjør Menneskene blide og venlige i Overensstemmelse med Symbolet, i hvilket den Helligaand aabenbarede sig, da den kom over Frelseren i en Dues Skikkelse. Kristus kaldes Lammet, slagtet før Verdens Grundvold blev lagt. Han fremviste i sit Liv paa Jorden Ydmyghedens Aand, og dog havde han, som han fortalte sine Disciple Magt til at kalde tolv Legioner Engle til sin Bistand; men han vidste, at dette ikke vilde være i Overensstemmelse

dringer vandrede de over den store amerikanske Ørken til Mexiko og udførte et strængt og farefuldt Felttog og Rejse til Kalifornien.

I have uden Tvivl læst i Aviserne om den gruelige Tildragelse, som nylig fandt Sted i Rock-Springs, i Wyoming Territorium. Vi kunde ikke Andet end føle lidt ængstelig over, at muligvis nogle af vore Folk skulde have deltaget i denne blodige Gjerning, og anmodede derfor Broder Cluff, Præsidenten for Summit Stav, om at undersøge Sagen. Men i Følge vore Underretninger hidindtil have vi fundet, at kun en af vore Folk har paa nogen Maade staaet i Forbindelse med denne Affære, og han er en Person, som staaer i mindre godt Forhold til Kirken. Dette var en Glæde for os; thi vi kunne ikke sympathisere med Gjerninger saa oprørende og grusomme, og vi benytte denne Lejlighed til at udtale vor Mening derom til de Hellige. Mange hemmelige Samfund ere og ville blive oprettede, hvis Gjerninger vi ikke kunne billige. Saadanne Samfund ere i Almindelighed i Strid med Loven og mod god Orden, og i mange Tilfælde ere de i Kamp med menneskelige Rettigheder. Vi kunne ikke forene os med dem. De ere tydeligt omtalte i Mormons Bog og regnede iblandt de Plager, som skulle ramme Folket.

Gud har befalet os, og det er vor Pligt at opholde og adlyde Love, som ikke ere i Modstrid med Landets Love, og vi have altid haft en stærk Attraa til at adlyde saadanne Love og leve i Overensstemmelse med vort Lands Anordninger.

Vi gjentage, at det er vort Ønske, at alle Mennesker skulle vide, at vi have opholdt Konstitutionen og enhver Lov overensstemmende med dette hellige Frihedsværn. Vi nære endnu disse patriotiske Følelser og ønske at vedblive at leve i Overensstemmelse dermed indtil vort sidste Øjeblik. Vi have ej heller noget Ønske om at komme i Kamp mod nogen Lov, selv om vi anse den for at være stridende mod Grundloven baade i Aand og Bogstav. Hvad Modstand der er bleven gjort, har været af en saadan Beskaffenhed, som alle civiliserede Landes Skikke billige, og som dette Lands Love berettige os til at gjøre. Vi nære ikke det ringeste Ønske om at undgaa Følgerne af vore Handlinger med Hensyn til disse Love, som vi hentyde til, forudsat at der var Garanti for, at vor Sag kunde blive underkastet en fordomsfri og retfærdig Behandling. De sidste Maaneder give os intet Haab om saadant. Vi ville alligevel sige, hvad der er sagt et andet Sted i Forbindelse med at have vor Fremgangsmaade behandlet, som Loven bestemmer, i Retfærdighedens Interesse, at der under ingen Omstændigheder kan være Haab om, at vi ville opgive et Princip, som efter vor Samvittigheds Overbevisning er en Del af vor Religion. Om vi skulde gjøre saaledes, vilde vor Fremgangsmaade ikke være i Overensstemmelse med de Rettigheder, som Grundloven hjemler os, og som det er vor Pligt at opholde.

For at sætte vort Folk i en ufordelagtig Stilling og for at udrydde vort Religions System, er Konstitutionen bleven overtraadt paa mange Maader. Der behøves ingen stor Lovkyndighed for at forstaa, hvad der menes med en Prøve-Ed angaaende Religion, hvilket er Noget, som Landets højeste Lov forbyder. Alligevel er der Love udstedte, som blive anvendte paa et stort Omraade i denne Del af Landet, som berøve Folket deres Stemmeret og fratage dem alle politiske Rettigheder uden Hensyn til deres Gjerninger. Overtrædelsen, for hvilken denne

Straf er paalagt, er kun religiøse Meninger og Anskuelser, og Maaden, hvorpaa disse udforskes, er ved en PrøveEd, hvilken er tydelig ugrundlovmæssig. Disse og andre Love — især Edmundsloven — straffe mange af vore Folk, som ikke i deres Gjerninger have noget at gjøre med Polygami. Paa denne Maade ere maaske ni Tiendedele af Folket straffet for saakaldte Forbrydelser, som de aldeles ikke ere ansvarlige for, og i hvilke de ikke have taget nogen Del. Sikkerligen, ingen fordomsfri Person, som skjænker dette selv den mest overfladiske Tanke, kan anse denne Fremgangsmaade for andet end en skamløs Uretfærdighed.

Det er antaget, at iblandt et Samfund, som bestaar af omtrent 200,000 Mennesker, staa fra 10 til 12000 i Forbindelse med Polygami. Da Edmundsloven blev vedtaget, unddrog dette Mindretal, som blev berøvet sin Stemmeret og Ret til at holde Embede, frivilligen og uden Tvangsmaal, sig disse Privilegier, endskjønt de satte megen Pris paa disse Rettigheder. Det kan maaske være i sin Orden at spørge, hvad Retfærdighed der er i en saadan Behandlingsmaade, eftersom de ikke have gjort Noget, som kan tjene til en Undskyldning derfor? Antag, at dette lille Mindretal, som lever i Polygami, ere Forbrydere efter Loven, hvad Retfærdighed er der da i at straffe det store Flertal, som Edmundsloven og andre Love straffe? Om Saadant blev foretaget under andre Omstændigheder, vilde det uden Tilbageh old blive erklæret for Tyranni og Undertrykkelse af den værste Slags. Dersom en Del af et Samfund er betragtet som Forbrydere, er det ikke alene uretfærdigt, men Daarskab at holde den anden og største Del ansvarlig derfor. En Beretning om disse Forhold er bleven indgivet til Landets højeste Magistrat i Form af en Protest og en Ansøgning om at faa disse Besværinger undersøgte og rigtiggjorte. Idet vi vidste, at urigtige Fremstillinger vare blevne antagne i Stedet for en upartisk Undersøgelse af det Spørgsmaal, som vedkommer de Sidste Dages Hellige, og at Følgerne deraf have været, at de og deres Sag almindelig have været miskjendte, antage vi, at Mr. Cleveland ikke var rigtig bekjendt med Stillingen, og brugte derfor denne Maade at gjøre ham bekjendt dermed. Det meget rimelige Forlangende var udtalt i denne Ansøgning, nemlig, at der blev kaldt en Kommission for at undersøge Forholdet, at Sandheden saaledes kunde blive bekjendt og forkyndt til Nationen. Var det for Meget at forvente, at denne Ansøgning, som var understøttet og repræsenteret af 200,000 Mennesker, skulde blive værdiget et nogenlunde gunstigt Svar, hvilket dog endnu ikke er ankommet. Det vilde alligevel være urigtigt at tillægge Præsident Cleveland denne Sendrægtighed eller Tilbøjelighed til at nægte at uddele Retfærdighed til dette Folk, hvis Rettigheder ere traadte i Støvet i en Grad, der næsten overgaar menneskelig Udholdenhed. Vi haabe endnu, at han vil tage en passende og retfærdig Forholdsregel med Hensyn til denne Sag. Naar vi hentyde til Præsident Clevelands Udsættelse med at give Svar paa denne Ansøgning, maa vi ikke forglemme de mange anstrængende Pligter, der paahvile ham som Hovedet for en stor Regjering.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Edmundsloven og dens Haandhæveres Hykleri.

Aldrig havde man saa klart et Bevis paa Hykleri, som de Sidste Dages Helliges Fjender fremvise, i det de søge at bringe os under Lovens Arm. Hvad man har imod os, siger man, er, at vi søge at lovliggjøre Forbrydelse ved at adlyde den patriarkalske Ægteskabslov. Man foregiver, at det er i Moralitetens Interesse, at standse os i vor Handlemaade og at straffe os, og for at gjøre dette, og at rense Nationen fra en Skamplet foraarsaget ved umoralske Skikke, blev Edmundsloven vedtaget. Et større Hykleri blev aldrig sat paa Lovbogen end netop denne Lov, dersom dens Forfatter i at skrive den og faa den vedtaget havde til Hensigt, at dens Haandhævelse skulde ske paa en saadan Maade, som har været Tilfældet i dette Territorium. Dersom Edmundsloven blev haandhævet i Følge dens bogstavelige Mening, vilde den ikke alene straffe Mormonernes Ægteskab, men ogsaa Hedningernes Løsagtighed; thi i Følge dens Bestemmelser, hvis den var strengt udøvet i Overensstemmelse med dens Bogstav, skulde ulovlig Omgang imellem Kjønnene udenfor Ægteskabet straffes ligesaa vel som Mænd og Kvinders Samliv „i det ægteskabelige Forhold." Heri bestaar Hykleriet. Senator Edmunds selv i en Samtale med mig sagde, at Hensigten med Loven var ikke at straffe sporadisk Horeri; den Slags Overtrædelse ønskede man ikke at naa! Den samme Anskuelse holde de, som have sat denne Lov i Udøvelse; thi der gives ikke et eneste Eksempel paa at man har forsøgt at exeqvere den paa andre end Mormonerne, og imod dem kun fordi de ægte Hustruer. Den vederstyggeligste Løsagtighed kan bedrives i Territoriet uden Tiltale, naar blot det sker udenfor „det ægteskabelige Forhold."

Det er en Kjendsgjerning — og det nytter ikke at prøve paa at skjule den — at al denne Lovgivning og alle disse Angreb paa os ske paa Grund af vor Religion. Det er ægte Hykleri for dem, som angribe os med denne eller nogen anden Lov, at sige, at de gjøre det i Moralitetens Tjeneste. Hvor er der noget som helst Vidnesbyrd om, at deres Angreb har det allermindste at skaffe med sand Moralitet? Ere ikke berygtede Huse, om ikke ligefrem opmuntrede saa dog set gjennem Fingre med? Er nogen Kjønssynd udenfor det ægteskabelige Forhold bleven straffet i dette Territorium? Ingen er hidtil bleven det; men Mormonerne, som tage Hustruer til Ægte i Følge deres Religion og hæderligt underholde disse Hustruer og deres Afkom, og som opfostre hæderlige Borgere og opretholde Familiens Ære og Kvindens Kyskhed, ere bestandig udsatte for deres Angreb. Under General Grants Præsidentskab stiftedes en Sammensværgelse blandt Territoriets federale Embedsmænd understøttet af den offenlige Stemning i Washington for, som jeg tror, at føre en politisk og social Krig imod Mormonerne. De begyndte med at organisere sig som en „Ring". For at naa sine Øjemed besluttede de, at der ikke skulde noget Samkvem finde Sted mellem Mormonerne og Ikkemormonerne, og forsaavidt muligt at alle Meddelelser om Utah og dets Folk skulde komme

ad saadanne Veje, som de kontrollerede. I Følge denne Fremgangsmaade bleve Mormonerne, som holdt federale Embeder afskedigede. General R. T. Burton var Skatte Kollecteur og Lewis S. Hills bestyrede Land Kontoret. De bleve afskedigede. Territoriets Sekretær Mann, en Gentleman med frisindede og omfattende Anskuelser, blev ogsaa afskediget, og Hovedaarsagen dertil var, at han var gunstigt stemt imod Mormonerne. Fra den Tid til den nærværende har ingen federal Embedsmand kunnet forvente at holde denne Stilling og til samme Tid staa paa en fortrolig Fod med Mormonfolket i Almindelighed.

Der var en Tid, da det ikke var ualmindeligt ved Selskaber i Social Hall og paa andre Steder, hvor Folket kom sammen for at more sig, at se Ikkemormoner tilstede. Der fandtes betydelig selskabelig Omgang imellem de to Klasser, men „Ringen" besluttede at dette ikke skulde fortsættes. Mange af dens Medlemmer besade en saa lav Karakter, at de ikke kunde faa Adgang til Mormonernes Selskaber, og de besluttede at banlyse Enhver, som skulde vedblive at omgaaes med Mormonerne. Dersom fremragende Mænd fra Østen kom til Utah paa Besøg og modtoge Folkets Høflighedsbevisninger, bleve de angrebne og nedrakkede af „Ringen paa den skjændigste Maade. Ingen kunde, om han end var nok saa berømt, haabe at undgaa deres nedrige Beskyldninger, dersom han viste den mindste Tilbøjelighed til Venlighed imod os. Som Eksempler herpaa kunne anføres: General Garfield, før han blev udnævnt til Præsident, W. T. Sherman, Armeens General, og mange andre berømte Mænd. Intet ophidsede „Ringen" saa meget som naar fremragende Mænd modtoge nogen af Mormonernes Høflighedsbevisninger; Hensigten var at afskære os fra al Omgang med Offenligheden, saa at denne blev afhængig af „Ringen" for dens Anskuelser og Kundskab om Utahs Folk og deres Anliggender. Trin for Trin er denne Politik bleven fulgt indtil der i Dag ikke findes et federalt Embede, ja, end ikke det ubetydeligste Postmesterembede, hvortil der knytter sig Indkomster, som jo er bleven frataget Mormonerne og givet til deres Fjender. Om der er et Postkontor, hvori der er nogen Fortjeneste i en af vore Byer, og der findes en af vore bittreste Fjender i samme By, saa er han sikker paa at faae Embedet til Trods for alle Borgernes Ansøgninger og Modforestillinger, og der findes næppe en Mand eller Familie blandt Ikkemormonerne, som af Frygt for at blive udstødt af deres Kammeraters Selskab og blive nedrakkede af „Ringen" og de Sammensvorne forenet med dem tør staa i et venskabeligt Forhold til mormonske Familier.

Der hersker her iblandt mange af de ikkemormonske Indbyggere den største Uvidenhed angaaende os, vore Lærdomme, vore Skikke og vort Samfund. Det lyder forunderligt, men dog begaa vi ingen Overdrivelse ved at sige, at vel underrettede Folk i Østen, som aldrig have været her, have et bedre Begreb om os og vore Anliggender end mange af dem, som bo her i Byen.

Vi have faaet en ny Overdommer, der er nylig ankommen fra Staten Illinois. Dommer Zane synes at være agtet af sine Venner hjemme og er maaske en agtbar Mand og en dygtig Jurist; men hans juridiske Fremgangsmaade siden han kom til dette Territorium har været af den mærkværdigste Karakter, der viser, at han er saa forblindet af Fordom og har en saa fuldstændig forkert Opfattelse af Tingenes Tilstand her, at han er aldeles uskikket til at dømme Sager,

der angaa Mormoner. Om han selv ikke er en af de Sammensvorne, saa sætter han dog de Sammensvornes Planer i Udførelse og paatager sig en Forfølgers Rolle. Han kan skaffe Folket meget Bryderi, men ligeledes gjorde Mc. Kean, Hawley og Boreman. Hvad blev der af dem? Hvad Virkning havde de paa Samfundet her? Hvormeget have de bidraget til at fuldbyrde „Ringens" Formaal? De have kun høstet Skam. Dersom deres Handlinger vare blevne udøvede i noget andet Samfund, vilde de været blevne fordømte; disse Dommere vanærede Dommersædet, som de burde have prydet. De gjorde Folket meget Bryderi og holdt Stemningen i Gjæring. En juridisk Rædselsregjering herskede her i denne Stad for flere Maaneder, medens Mc. Kean sad paa Dommersædet; men Højesteret forandrede hans Kjendelser og kaldte dem ulovlige, og fra det Øjeblik aftog hans Magt, og tilsidst blev han summarisk afskediget.

Hvem har gjort Fremgang, som har paataget sig denne Rolle? Jeg kan ikke erindre en eneste fra Brocchus og Branderburys Dage til nærværende Tid, der har havt Held med sig i sine Angreb paa de Sidste Dages Hellige. Læs hele Listen paa Guvernører, Dommere, Actorer, Marshaller og Sekretærer, og se hvem, der har vundet nogen Fordel enten for sig selv eller „Ringen" ved Voldsomheder, Forfølgelse, Lovovertrædelse og extra juridiske Handlinger. Vi kunne gaa videre og spørge, hvem er der af dem, som ikke ere Embedsmænd, der har havt noget Held med sig i at bekrige dette Folk og søge dets Skade og Ødelæggelse? Den nærværende Overdommer og Actor kunne drage Fordel af at læse Historien om det Forbigangne. Ingen, der indtager en Forfølgers Stilling, kan gjøre Fremgang. En Saadan kan komme her med ligesaa stor en Berømmelse, som Overdommer Marshal havde, da han beklædte Dommersædet, men om han tager Del i et Korstog mod de Sidste Dages Hellige og lader sig bruge som et af „Ringens" Redskaber, vil han paaføre sig Ruin. Enhver af os ved dette, og det er kun Skade, at de ikke kunne drage Fordel af vor Kundskab og Fortidens Lærdomme.

Geo. Q. Cannon.

Ankomst. Den 1ste November ankom til Kjøbenhavn fjorten Missionærer. Blandt disse var C. Christiansen en af de første Femten, som bleve døbte i Kjøbenhavn af Apostel Erastus Snow. Dette er hans anden Mission til Skandinavien. Den 8de November ankom Ældste R Borgqvist, som forlod de andre Missionærer i Hamborg for at besøge sine Slægtninge i Tønder. Ældsterne havde en behagelig og hurtig Rejse. Vi byde dem velkomne og haabe, at de maa være i Stand til at udrette Meget for Værkets Fremme i disse Lande.

Beskikkelse. Christian Anderson og Nephi Anderson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference, Edward Hanson i Stockholms, Swen A. Warnberg og Carl Gustaf Anderson i Gøteborgs, Matts S. Mattson, J. Jeppsson og R. Borgqvist i Skaanes, Mads P. Madsen og P. W. Peterson i Kjøbenhavns, Christian Christiansen, T. R. Schrøder og R. C. Christensen i Aarhus, C. Nielsen Lundsten og Niels Hansen i Aalborg.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tale af Præsident Geo. Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 31te August 1884.

(Fortsat fra Side 39).

Denne Aabenbaring burde skjænkes vor Opmærksomhed, særdeles i den nærværende Tid. Den viser os, mine Brødre og Søstre, at der ikke findes Rum for Hævn i en sand Sidste Dages Helligs Hjærte. Gud har bestemt, at vi skulde være et fredsommeligt Folk, et Folk, som elsker og dyrker Fred, et Folk, som skal bestræbe sig for ved alle de Midler, der staa til dets Raadighed, at forebygge Krig og Blodsudgydelse, at proklamere Fred og formane Folket til Fred; da har Gud sagt, at han vil føre vore Krige for os, og at han vil forsvare os imod vore Fjender. Han ønsker ikke, at de Sidste Dages Hellige skulle være et blodudgydende Folk. Gud tillod ikke David, en Mand efter Herrens eget Hjærte, at bygge Templet i Jerusalem, fordi han var en Krigsmand; men han gav Davids Søn, Salomon, som var en fredelig Regent og ikke havde Anledning til at gaa i Strid, Privilegiet, at bygge hans hellige Tempel. Vi ere et tempelbyggende Folk. Gud har givet os Missionen at bygge Templer, hvori vi kunne udføre Livets og Saliggjørelsens Ordinancer, og det synes at være Forsynets Villie, at vi afholde os fra Alt, som kunde gjøre os uskikkede til at udføre denne store og høje Kaldelse. Derfor gjentager jeg det, at Gud kræver af os mere end af noget andet Folk, at vi skulde elske og dyrke Fred og ikke søge den Hævn, som behager menneskelige Lidenskaber, hvilken er ikke af Gud, men modsat til Jesu Evangelium og de Leveregler, som Jesus bestandigt søgte at nedlægge i sine Disciples Hjærter. Vi have gjentagne Gange vist dette i vort Eksempel. Dersom vi havde ladet menneskelige Lidenskaber beherske os, hvor ofte vilde vi ikke være blevne opirrede til Vrede formedelst de afskyelige Løgne, som ere blevne satte i Omløb her i vor Midte, opdigtede af Mennesker, hvis eneste Øjemed har været at bringe Hævn over dette Folk, at ophidse Regjeringen imod os, at faa kongressional Handling imod os, at fjendtliggjøre den offenlige Stemning imod os, at gjøre det ret og forsvarligt at dræbe os, samt at berøve os enhver Rettighed! Hvor ofte har dette ikke været Tilfældet! Hvor let vilde det ikke have været for os, om vi havde fulgt de Indflydelser, saa naturlige til menneskelige Væsener under saadanne Omstændigheder, at have hævnet os paa dem! Men, havde vi gjort dette, vilde vi have forspildt vor Faders og Guds beskjærmende Omsorg. Naar vi forsøge at gjøre dette, sætte vi os selv udenfor hans Beskyttelse. Vi kunde ikke paa en saa passende Maade, som om vi holdt hans Bud, bede ham om den Beskyttelse og Befrielse, der til visse Tider er saa nødvendig for at frelse os fra de overhængende Farer, hvormed vi ere truede. Det er formedelst dette Princip og ved at følge denne fredelige og gudelige Fremgangsmaade, at vi ere indtil den nærværende Tid blevne bevarede og velsignede. Vi skulde bestræbe os for at have denne Aand i vort jævnlige Selskab og i vor Omgang med hverandre, med Verden, ja, endogsaa med vore bittreste Modstandere. Det sømmer sig ikke for os at bruge Spot imod Spotteren eller Skjældsord mod dem, som udskjælde os; men det sømmer sig for os at sæste vor Lid til Gud og overlade vor Sag i hans Haand, thi vi kunne ikke forsvare os med

jordiske Vaaben. Vi ere for svage. Vi ere ikke stærke i Antal, i Rigdom eller verdsligt Gods. Vi have ikke disse Fordele til at hjælpe og understøtte os. Dersom vi skulle blive opholdte, maa Understøttelsen komme fra Guds, vor evige Faders, altstyrende Forsyn og Magt og ikke fra nogen jordisk Magt. Vor sikre Vej at vandre paa er derfor den, som Gud har udpeget for os: at ikke være et hævngjærrigt Folk, at ikke gjengjælde Skjældsord med Skjældsord, at ikke være trættekjære, men være langmodige, sagtmodige og taalmodige; dog fordres det ikke, at vi ørkesløst og ligegyldigt tillade, at man overvælder os med fornærmelige Beskyldninger uden at bruge de bedste Evner, Gud har givet os, til at modarbejde Løgnen. Dette kan gjøres med en sagtmodig Aand, og ikke med Hævnens, Spottens, Hadets eller Fjendskabets Aand; thi en saadan Aand er i Modstrid med den Aand, Jesus besad, og som vi skulle tragte efter at besidde for at blive ham lige — at blive som ham fyldte med de Egenskaber, i hvilke Faderen havde saa stort Velbehag.

Jeg ønsker at sige dette til Eder; for jeg føler at dette er en passende Tid for os at lægge disse Ting paa vort Sind. Der indtræffe mange Ting, som ere af en saadan Beskaffenhed, at de næsten kunde opirre os til at sige og gjøre Ting, som ikke ville være passende for os. Hele Jorden synes at være fuld af Løgn; og, som jeg sagde, Mange tro, at de gjøre Gud en Tjeneste med at dræbe os. Mange Aviser, det vil sige: Redaktører, der udtale deres Anskuelser gjennem deres Aviser, have allerede retfærdiggjort Mord og sagt, at de, der have begaaet dem, ikke ere skyldige i nogen videre Misgjerning. Denne Aand findes i Verden, og vilde, om den havde Magt dertil, ødelægge hele dette Folk; den vilde blotte disse Dale for Beboere; den vilde udgyde vort Blod ligesaa koldsindig, som Blod nogensinde før blev paa de grusomste Maader udgydt. Ja, om visse Mænd kunde faa deres Villie sat igjennem, vilde det flyde i Strømme i disse Dale. Mænd, Kvinder og Børn vilde uden Forskjel eller Benaadelse blive slagtede, blot fordi at vi i Følge deres Anskuelser tro paa en falsk Lære. Men af sin Naade bruger Gud dog sin Magt til at beskytte os. Hvad vilde blive vor Skjæbne om ikke han var med os? Mon Mennesker kunde hjælpe os? Mon de kunde befri os? Kunne vi ved nogen som helst Anstrængelse, hvor stor og mægtig den end monne være, befri os selv? Nej, vi kunne ikke. Jeg gjentager: Vort eneste Haab er paa Gud; vor eneste Styrke er i ham og i hans Styrelse, og han vil befri os. Lad mig sige til Eder, at han har endnu aldrig undladet at befri os, og hans Løfter ere lige saa faste og urokkelige som hans evige Trone. Vi kunne stole paa ham med den største Forsikring om, at vi ikke skulle blive skuffede, men at i vor haardeste Nød, i vore mørkeste Timer og i vore største Prøver og Gjenvordigheder vil hans Arm vorde udrakt for at beskjærme os, og hans Forsyns Magt frelse og befri os. Herom kunne vi være forsikrede. Hvor mørke vore Udsigter end maatte være, lader os erindre, at han, som troner i det Høje, kjender vore Omstændigheder, og at han kan frelse os. Netop i det Øjeblik, da det behøves, vil han lægge sig imellem og frelse os fra ethvert Onde, og han vil forstyrre og tilintetgjøre alle Rænker og Anslag, der lægges imod deres Fred og Fremgang, som stole paa ham og det store Værk, han har oprettet paa Jorden. Derom kan jeg bære mit Vidnesbyrd, og jeg ved, hvad jeg taler om.

Ja, jeg ved, lige saa vist som jeg ved, at jeg staar her og taler til Eder, at de Sidste Dages Hellige, denne Kirke, eller hvad vi kalde Guds Zion, vil blive forløst og vil gaa fremad med stor Kraft; det vil fuldbyrde Alt, som har været profeteret om det; for den Dag vil komme og er ikke langt borte, da der i vor Nation vil blive indbyrdes Strid, ja selv i Familierne, og Fred vil blive dem fratagen; og Folk ville endnu blive nødsaget til at komme til de Sidste Dages Hellige for at erholde den Fred og Befrielse fra indbyrdes Strid, som ikke kan findes noget andet Sted. Gud har aabenbaret dette og forudsagt det for et halvt hundrede Aar siden, og saa sikkert, som han har forudsagt det, vil det blive opfyldt paa det nøjagtigste. Alt hvad vi behøve at iagttage er at følge den Vej, han har vist os, efterkomme hans Bud og overlade Udfaldet til ham, og han vil styre Alt til sit Navns Forherligelse. Det er bleven lært os at tro, at Tiden vil komme, da konstitutionel Regjering vil blive nedbrudt i dette Land, og at det vil blive de Sidste Dages Helliges Hverv at opretholde disse Principer, som Gud indspirerte denne Regjerings Grundlæggere til at indføre i Konstitutionen, og dette synes at hastigt nærme sig. Naar Mord kan forsvares, Mord paa Mænd, der vare fredeligen i Færd med at dyrke Gud, uden at fornærme Nogen, uden at overtræde nogen Lov; naar Saadanne kunne blive nedskudte paa en saa grusom og umenneskelig Maade, og deres Mordere retfærdiggjøres, saa synes det som om den Tid, da konstitutionelle Principer ej længere skulde blive anerkjendte, er nær for Haanden. Dette er dog ikke Alt. Naar vi, som have opdyrket dette Land og bragt det i dets nuværende Tilstand ved de mange Opoffrelser, vi have gjort — vi bo her i Fred, Mænd og Kvinder passe med Flid deres forskjellige Forretninger, fornærme Ingen, efterkomme enhver Lov, der bidrager til Orden — naar et saadant Folk som vi, siger jeg, udsættes for fjendtlig Lovgivning, og blive ansete som uværdige til at nyde borgerlige Rettigheder, og næsten ethvert Privilegium, som fri Mænd skattere, og for hvilke Fædrene til Mange af dette Folk have lidt og dødt, fratages os; naar vi se, at man forsvarer disse Handlinger, og at de Mænd, som udføre dem, tro, at de gjøre Noget, som vil skaffe dem deres Vælgeres Bifald, til hvad Slutning maa vi saa komme? Skulle vi ikke sige: Visseligen Profetierne opfyldes, og Tiden nærmer sig, da en konstitutionel Regjering maa opretholdes af Andre end dem, som nu foregive at være dens Forsvarere?

Brødre og Søstre, jeg beder Gud den evige Fader at fylde Eder med den Fred, der kommer herovenfra, og give Eder den Frimodighed, som enhver sand Guds Tjener og Tjenerinde burde besidde. Min Bøn er, at han vil bevare og beskjærme Eder, saa at i enhver Prøve og Gjenvordighed I maa stride standhaftigt for vor Guds Sag. Maa dette ske i Jesu Navn, Amen.

Konferencemøde i Aalborg.

Konferencen begyndte Lørdagen den 25de om Aftenen Kl. 8 i de Helliges Forsamlingssal i Urbansgade Nr. 26. Salen var smagfuldt prydet med Blomster og Grønt. Følgende af Brødrene fra Zion vare tilstede: Missionspræsiden

Anthon H. Lund, Konferencepræsident F. F. Hintze, Ældsterne C. Nielsen, D. K. Brown, M. Jensen, C. Knudsen, L. P. Jensen og Jens Nielsen.

Efter Sang og Bøn fremstod Præsident F. F. Hintze og bød de forsamlede Hellige velkomne til Konferencen, ønskede Herrens Aand at være tilstede i rigeligt Maal, og foreslog F. C. Ertman til at være Konferencens Skriver, hvilket vedtoges. Derefter aflagde Grensforstanderne deres Rapporter om Grenenes Tilstand som følger:

Aalborg Gren: C. Nielsen, Forstander, var glad ved at være en Evangeli Budbærer, og ønskede efter bedste Evne at arbejde for Værkets Fremme; der var i Grenen 3 Ældster fra Zion og 18 af Landets Sønner, som bar Præstedømmet, 175 Medlemmer, 24 døbte siden sidste Rapport, og 79 havde emigreret; 2 vare udelukte; 141 Forsamlinger vare blevne afholdte; der var en Unge-Mænds- og en kvindelig Hjælpe-Forening og en Søndagsskole; Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare nogenlunde lovende.

Hjørring Gren: M. Jensen, Forstander for Grenen, omtalte de store Privilegier vi nyde i at have Guds Profeter og Apostler til Vejledere. Han hentydede til Profeten Joseph Smiths Profetier, hvoraf mange vare blevne opfyldte. Han sagde, at der var i Grenen 1 Zions Ældste, 6 af det lokale Præstedømme, 72 Medlemmer, 12 vare emigrerede, 9 døbte og 3 udelukte, 42 Forsamlinger afholdte, og der var en kvindelig Hjælpeforening.

Frederikshavns Gren: Forstander C. Knudsen afgav følgende Rapport: Der var 1 Ældste fra Zion, 10 af det lokale Præstedømme og 54 Medlemmer. I det sidste Halvaar var der 8 døbte, 2 udelukte, og 78 Forsamlinger afholdte; der var en Søndagsskole og en kvindelig Hjælpe-Forening i Grenen; Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare just ikke saa lovende, som det var ønskeligt; selv ønskede han at virke efter bedste Evne; han opmuntrede de Hellige til Trofasthed, at de maatte erholde den forventede Løn paa Opstandelsens Morgen.

Sangen Nr. 32 blev afsungen.

Sæby Gren: Forstander L. P. Jensen sammenlignede vor Kirke og dens Embedsmænd med Kristi Kirke og Embedsmænd paa Kristi Tid, og glædede sig ved den Overensstemmelse, der fandtes imellem dem, og over at han levede paa en Tid, da Gud havde aabenbaret sig. I hans Rapport om Grenens Tilstand vistes, at der var 2 Ældster fra Zion, 5 af det lokale Præstedømme, 35 Medlemmer, 14 havde emigreret, 4 vare udelukte, 8 døbte og 27 Forsamlinger afholdte. Udsigterne for Evangeliet vare nogenlunde gunstige.

Præsident Anthon H. Lund tilkjendegav sin Tilfredshed over de aflagte Rapporter og glædede sig ved, at Værket gjorde saa god Fremgang i Skandinavien. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og Flid i at fremme Herrens Værk.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Mødet med Sang og Bøn, hvorefter Ældste J. Nielsen talte. Han havde været et Medlem af denne Kirke i 33 Aar; omtalte Rigets Oprettelse i de sidste Dage, og hvorledes Herren havde bevaret sit Folk trods al Forfølgelsen, som det møder. Han berørte Joseph Smiths ydmyge Bøn og hans himmelske Syner, og ligeledes Profeten Daniels Udtydning af Nebukadnezers Drøm.

Ældste D. K. Brown bar sit Vidnesbyrd til Sandheden af dette Værk og dets guddommelige Oprindelse, og var glad ved at arbejde i det Land, hvor hans Forældre annammede Evan-

geliet for mange Aar siden; Herren har givet sine Tjenere i denne Tid Fuldmagt til at prædike Evangeliet; han viste hvad Enhver maa gjøre for at komme paa den rette Vej til Salighed.

Præsident F. F. Hintze glædede sig at Tilstanden i Konferencen var saa god; som den var, og han troede, at endnu Mange vilde annamme Evangeliet. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Herrens Værk i vor Tid, og at Joseph Smith var en sand Profet sendt af Gud. Derefter fremlagde han følgende Rapport over Konferencen:

Der var af Zions Ældster 7, af det lokale Præstedømme 39, af Medlemmer 366; Døbte i det sidste Halvaar 49; Emigrerede 138; Udelukte 8; der var bleven afholdt 210 Forsamlinger hos Fremmede; der var 3 kvindelige Hjælpeforeninger, en Unge Mænds Forening og 2 Søndagsskoler.

Præsident Anthon H. Lund sagde: Dette Rige skjønt tilsynuladende lille og uanset vilde dog voxe og en Gang opfylde den ganske Jord. Han omtalte den Forfølgelse og Modstand Guds Tjenere møde, fordi de forkynde Herrens Ord.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Efter Sang og Bøn blev den hellige Nadvere uddelt; Præs. Hintze gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter han foreslog Kirkens Autoriteter for Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner, og alle Forslag vedtoges enstemmigen.

Præsident Anthon H. Lund læste et Stykke i Pauli Brev til Efeserne 4de Kapitel; viste, at uagtet Verdens Fordomme imod Profeter og Apostler, skulde disse dog være i Guds Kirke indtil Alle naa Enhed i Troen; den Tradition, at der kun skulde være de første tolv Apostler i Kirken var ugrundet, da der var mindst 14 Apostler omtalt i Skriften; talte om Frafaldet fra den sande Tro og Lære; han forklarede Nadverens sande Brug, saasom Frelseren indstiftede og lærte den. Han førte Tilhørerne gjennem en Del af Kirkens Historie fra Kristi Tid til denne og viste, hvorledes alle Ordinancerne ere fra Tid til anden blevne forvendte efter Menneskers Opfindelse, og som saadanne ikke ere af Gud. Beviste de Sidste Dages Helliges Lære at stemme overens med Kristi og Apostlenes Lære og at være af guddommelig Oprindelse.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Mødet, og Forsamlingen blev underholdt af Ældsterne C. Nielsen, F. F. Hintze og Præs. A. H. Kund, der alle vare ledte ved Guds Aand.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Møde af Præstedømmet, hvor den financielle Rapport blev læst og blev enstemmigt antaget. Tiden blev given til Missionærerne, der udtalte deres Erfaringer og Missionens Tilstand. Præs. Lund, og Præs. Hintze opmuntrede Missionærerne til Nidkjærhed i deres Arbejde, og gav dem Instruktioner angaaende deres Pligter, hvorefter Mødet sluttedes til ubestemt Tid med Bøn og Taksigelse.

F. C. Ertman,
Konferencens Skriver.

Gud den Almægtige lever.

Forløsningens Time alt drager sig nær,
Trods al Modstand vi juble og synge,
Og aldrig — skjønt Magter os true med Sværd —
Skal Skræk vore Hjerter betynge!
Lad Fjenden kun rase som fraadefuldt Hav,
Mens de Helliges Lovsang sig hæver;
Thi Herren os store Forjættelser gav,
Og Gud den Almægtige lever!

For Troen uddrevne fra Frihedens Land,
Forhaaned' i Trængsel og Møje —
Fra Sandhed selv Døden os drage ej kan,
Naar Maalet vi holde for Øje.
Nej, lettere Havet kan stilles; før tier
Selv Stormen, som Byttet nu kræver,
End Sjælen kan lænkes; thi Sandhed den frier
Og Gud den Almægtige lever!

Guds Sandheds Herolder udsendes paa Jord,
De Hveden alt samle i Lade.
De Rene af Hjærte annamme hans Ord,
Skjønt Hyklere derfor dem hade.
Vi elske Jehovah, adlyde hans Bud,
For ham Hver sin Klage fremfører;
„Domstimen er kommen!" nu Røsten gaar ud,
Og Gud den Almægtige hører!

De Vise og Kloge, de Høje af Rang
Kun sjælden ved Budskabet frydes;
Til Brudgommens Fest snart med Jubel og Sang
De Ringe og Ydmyge bydes.
Ved Lydighed her vi det Vidnesbyrd faa,
At hver den, som trofast forbliver,
Skal sikkert i Himlen den Krone opnaa,
Som Gud den Almægtige giver.

Skal Sjælen fortabes for Menneskers Roes?
Mon Forrædere vi ville være?
Nej, ret er vor Sag, og dens Fjender til Trods,
Den vil snart overalt triumfere!
De Vise forfærdes ved Himlenes Brag,
Mens de Helliges Lovsang sig hæver:
Hosianna! Hosianna! Vift Sandhedens Flag,
For Gud den Almægtige lever!

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.